

Tuần Báo Vô Vi

21 tháng 9 năm 2014

Số 204

Email: tuambaovovi@gmail.com

Website: www.voviphatphap.org

Tuần này :

- Mục Bé Tám
- Lời Vàng Tiếng Ngọc
- Hướng Tâm
- Thi Ca của Đức Thầy
- Bên Đèn Đọc Sách

Tờ báo hằng tuần của Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp phục vụ cho bạn đạo Vô Vi thế giới

Mục Bé Tám

Copyright by Lương Sĩ Hằng-Vĩ Kiên. All rights reserved.

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám, viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải tỏa uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đúng đắn, thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,
Bé Tám

Phần câu hỏi dành cho buổi sinh hoạt “Mục Bé Tám”:

1. Chuyện nào là chuyện cũ và chuyện nào là mới?
2. Tình thâm đạo mẫu nằm ở đâu?
3. Muốn được mình chánh phải làm sao?
4. Nghiêm luật vô sanh là sao?
5. Nghịch thuận tương giao là sao?
6. Lấy đạo tạo đời có hữu ích gì không?
7. Làm sao hiểu được chính mình?

Copyright © Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên & VÕ VI. All rights reserved.

La Réunion, 26-11-96 5:00 AM 1) Hỏi: <i>Chuyện nào là chuyện cũ và chuyện nào là mới?</i> Đáp: Thừa chuyện giam giữ trong ký ức gọi là chuyện cũ, chuyện mới thức giấc là chuyện mới, cuộc sống liên tục trong có có không không mà tự cảm thức điều lành để hành sự. Kệ: Nguyên lai bốn tánh vẫn là không Ô nhiễm trần gian tạo cái còng Nhớ nhớ quên quên tự tiến giải Học không rõ trước sống thông dong.	La Réunion, 27-11-96 5:55 AM 2) Hỏi: <i>Tình thâm đạo mầu nằm ở đâu?</i> Đáp: Thừa tình thâm đạo mầu, chỉ có phát triển từ quang nhiên hậu mới thấy rõ, sự thật vi diệu của Trời Đất, hướng về thanh tịnh mà tu. Kệ: Cảm thông nguyên lý chẳng có mùi Thức giấc bình tâm tự tiến tu Ánh sáng ban hành tâm ngộ đạo Chiều sâu thanh tịnh trí an du.
La Réunion, 28-11-96 4:10 AM 3) Hỏi: <i>Muốn được mình chánh phải làm sao?</i> Đáp: Thừa muốn được mình chánh thì phải nuôi dưỡng tinh thần xây dựng chung, thì mới có kết quả tốt để ảnh hưởng người kế tiếp. Kệ: Xuyên qua thể thái nhơn tình tiến Khai mở tâm tư tự giải phiền Trật tự trên hết không tạo nghiệp Sửa mình tiến hóa tránh tạm duyên.	La Réunion, 29-11-96 3:25 AM 4) Hỏi: <i>Nghiêm luật vô sanh là sao?</i> Đáp: Thừa nghiêm luật vô sanh là nguyên điển của Trời Đất hợp thành, cho nên người thể gian sanh con, không thể hiểu tánh tình của con mình là vậy. Kệ: Làm người thiên tánh hiểu tâm linh Thanh tịnh sáng suốt mới hiểu mình Trình diện Trời Đất tự giác tu Sửa mình tiến hóa rõ thiên tình.
La Réunion, 30-11-96 5) Hỏi: <i>Nghịch thuận tương giao là sao?</i> Đáp: Thừa nghịch thuận tương giao, tức là có động chạm với nhau mới có tiến hóa, ở đời có chiến tranh mới có phát minh. Kệ: Chơn tình bộc phát nơi quy định Chuyển tiến thâm sâu rõ ý tình Quy hội chơn hồn trong thức giấc Hồi sinh bất diệt tự mình mình.	La Réunion, 01-12-96 2:35 AM 6) Hỏi: <i>Lấy đạo tạo đời có hữu ích gì không?</i> Đáp: Thừa tu mà dựa theo thiên cơ mà hù hiếp người chưa tu, lợi dụng lòng tin của người khác, lấy tiền làm chính trị, nhậu nhẹt chơi bời tự hủy diệt tâm thân, tạo tội cho phần hồn tu không tiến. Kệ: Gieo họa tự gây tằm tối phiền Chẳng rõ thiên cơ chuyển các miền Rắc rối tràn đầy trong ngoại cảnh Khó tu khó tiến khó tâm yên.
La Réunion, 02-12-96 3:00 AM 7) Hỏi: <i>Làm sao hiểu được chính mình?</i> Đáp: Thừa muốn hiểu được chính mình thì phải chấp nhận sự kích động và phản động từ bên ngoài đưa vào trong mà tự cảm thức được sự thanh tịnh chính mình có, thì mới giải quyết được chuyện đời xoay chuyển hằng ngày chính mình phải gánh chịu nhiên hậu mới cảm thông được đức nhin nhục thật sự có khả năng tự vượt qua mọi trở ngại. Kệ: Siêng năng tự sửa tự dồi mài Tiến hóa tâm linh chẳng có sai Phát triển chơn tình trong thức giấc Giữ tâm thanh tịnh tránh lầm sai.	

Nguyên Diễn Chung Hình (tiếp theo)

...
Thầy: Thanh diễn có bạc tỉ cũng mua không được. Rồi đây mỗi người có sự chuyên môn, rồi chuyên môn họ sẽ phát triển chuyên môn rất giỏi. Mỗi ngành, ngành nào cũng là chuyên môn giỏi, mà thực tâm phục vụ chứ không có xảo trá nữa, hết sự xảo trá rồi. Họ thấy họ trường sanh bất tử không có sự xảo trá nữa. Còn họ thấy nghĩa là tôi bữa nay có tiền, mai hết tiền tôi làm cho có tiền nhiều, tôi đề ép thằng kia, tôi bóc lột thằng nọ, rồi rốt cuộc họ không có tiền. Mọi người tu rồi đây sẽ tiến, tiến để phục vụ, hy vọng mình được phục vụ nhiều người, hy vọng mình được phục vụ cho tất cả mọi người vạn linh chứ mình không có hy vọng làm cho mình một chút nhỏ nhen nào hết thì xã hội nó sẽ tốt và cái đạo nó sẽ dễ tu hơn hồi xưa nữa.

Bạn đạo: ... (nghe không rõ).

Thầy: Anh nói anh bị đạo là anh khuyên người ta tu đi, rồi anh bỏ lại anh không có tu, đạo là gì, là đi xuống. Nói: “*Tao tu hay, tao tu một chút được rồi, tụi bây tu đi*”, mà nói thẳng tu nó đi lên tới trước rồi mình còn lọt tọt ở đằng sau là mình thấy “*Quá! Chết cha mình chỉ nó tu, mình còn ở đây là mình bị đạo là mình ở dưới thấp, người ta ở trên cao, kêu bằng đạo là vậy đó*”. Ở lại cái điểm của mình cũng không có hay là xuống thấp hơn nữa, kêu bằng bị đạo. Thiếu gì người viết sách ở Việt Nam này viết hay lắm, coi vô tướng bà đó đắc đạo rồi nhưng mà té ra chưa có kí lô nào hết. Mấy thằng theo cuốn sách đó, nó tu nó tiến hóa, còn mấy bà đó hiện tại bây giờ cứ lẩn quẩn ở dưới, bởi vì chưa có tu, chưa chịu tu. Kêu người ta tu mà chưa chịu tu thì y chưa có tin, chưa tin lấy khả năng của y. Đạo là đạo vậy, chứ không phải nói gì đâu mà đạo, bây giờ có chữ ông Trời, ông Trời cũng không có đạo mình, thấy không? À! Chính mình làm cho mình phần uất rồi mình mới đạo mình. Mình gây sự bức tức cho mình đó là mình đạo mình. Mình so đo, mình tính hơn tính thua là mình đạo mình. Mình đóng cửa lại, còn mình mở ra cho tất cả mọi người là tôi, tôi là mọi người không có cái gì đạo hết. Mình ở trong cái lý thuyết đó không có đạo.

Bạn đạo: Ông Mã Tổ đó khám xong lỗ mũi rồi mới nói pháp cho dân chúng thì có một ông già. Ông tới

lạy Mã Tổ. Mã Tổ hỏi: “*Cháu hỏi ngài là ai?*” Ông già nói: “*Thưa ngài, tôi hồi trước đây là năm trăm năm thời Phật Ca Diếp còn sống đó, thì tôi cũng có nói pháp. Tôi trả lời một câu hỏi khi người ta tới hỏi tôi chứ bậc đại tu hành vậy có rơi vào nhân quả không? Thì ông mới trả lời chẳng có rơi vào nhân quả*”, bị vì vậy cho nên ông bị đạo làm thân con chồn, kêu là con chồn đồng tới năm trăm kiếp. Từ cái thời Phật Ca Diếp Thích Ca cho tới cái thời ông Mã Tổ khoảng chừng sáu bảy trăm năm. Như vậy là trong năm trăm kiếp chồn ông trải qua gần sáu bảy trăm năm, ông muốn nhờ ông Mã Tổ và nói: “*Thôi xin Ngài cho tôi một lời khai thị để tôi chuyển kiếp của tôi*” thì ông Mã Tổ nói “*Ông hỏi đi*.” Ông kia hỏi: “*Như vậy bậc đại tu hành có rơi vào nhân quả không?*” Ông Mã Tổ trả lời “*chẳng mê mờ nhân quả*” nghĩa là không có làm nhân quả, ông trả lời vậy đó. Ông kia tự nhiên ngộ liền, biết liền, thức tỉnh liền thì ông mới vái lạy Mã Tổ. Ông nói vậy thì thưa Ngài, hôm nay nhờ có lời nói của Ngài mà tôi thoát được cái kiếp cáo đồng, vậy thì bây giờ xin Ngài hãy cho làm thủ tục nghĩa là an táng theo cái nghi lễ mà tăng thì xác tôi nó nằm ở sau núi ở đó. Vậy là xong ông cúi đầu, ông chào ông đi. Trưa đó ông Mã Tổ họp các tăng chúng lại. Ông nói “*bây giờ quán này sửa soạn đi đưa đám ma ông thầy*”. Xung quanh mấy tăng chúng nói đâu có ai chết đâu ta, tới chừng ông cầm cây gậy, ông dẫn vô hóc núi, ông chỉ ra một cái xác chồn nằm đó chết. Do đó một câu nói không mà bị năm trăm kiếp làm chồn cáo.

Thầy: Tài liệu đó anh ở đâu anh lượm ra được.

Bạn đạo: Trong cái tài liệu của ông Mã Tổ.

Thầy: Họ viết sách ra, họ viết sách ra để cho chi, để cho anh suy luận. Còn năm trăm năm về trước với năm trăm năm về sau con chồn cũng không biết được, anh thấy không? Anh phải có óc suy luận. Cho nên nói tu người ta cảnh cáo hồi đó con người chưa có cái pháp để hành chỉ nói rằng lựa lời nói nhẹ nhàng, rồi từ từ hiểu sâu tới chân lý mới được giải thoát về lý luận mà thôi. Thành ra họ đặt ra cái này, đặt ra cái kia để cảnh cáo con người và xây dựng con người tiến tới cái sự thanh nhẹ thay vì nặng nhọc, tự đắc. Anh thấy không? Đó, cho nên lời đó là lời giáo dục những người tu ở sau này không

nên tự đắc, nếu mà tự đắc là bị sa đọa. Người ta cảnh giác như vậy đó, chớ còn nói đúng cái lý mà như con chồn như cái kinh đó nói. Sách nói chớ không có sự thật, cũng như Tây Du Ký anh thấy Tam Tạng thỉnh kinh này kia nọ mà anh càng tu anh thấy phần hồn anh là Tam Tạng thỉnh kinh rồi. Anh thấy không? Anh thấy chỗ nào là Ngộ Không, anh thấy chỗ nào Trư Bát Giới, chỗ nào là Sa Tăng. Ở trong bản thể anh hết trội, trong trí tuệ của anh hết rồi, đâu có phải ở ngoài nhưng mà mình tin mình đi kiếm ông Sa Tăng, mình đi kiếm...(thầy cười), chết đi sống lại kiếm hoài, kiếm không ra ông. Ông là mình, là phần hồn đó, bị đủ thứ hết. Đó, Tây Du Ký nó cũng ở trong đó, những người tu thức giác rồi, họ làm ra cái bài để cho người sau này có ăn học tiến hóa rồi mới tìm hiểu lấy họ, rồi phân tách trong Tiểu Thiên Địa họ, nó đủ nhân vật trong đó không thiếu. Cho nên, nhiều người coi sách kinh, không phải là như vậy, sách kinh để chúng ta suy luận tiến hóa mà hạng nhất là những người bên Vô Vi này lấy cái điển đo cái lời. Bởi vì lời văn tự nói không hết chuyện của người tu, không bao giờ nói hết được hết. Chính anh tu chút đó mà bây giờ anh viết hết công chuyện anh tu, hành trình anh tu. Anh viết không hết, anh tòa không hết, tòa không hết chớ không tòa hết đâu, mà viết không biết bao nhiêu

cuốn sách. Anh viết từ ngày anh biết Vô Vi này. Anh tu tới ngày nay mà anh viết từ li, từ tí, từ ngày, từ giờ. Anh đem ra người ta coi cũng thích thú lắm, ai cũng muốn kiếm ông Tòng. Nhưng mà kết luận anh phải chỉ cho họ hiểu ông Tòng là ai? Đó, lúc đó mới giúp người ta được.

Từ những cái kinh đó, sau này cũng có nói rõ trong đó, rốt cuộc rồi họ cũng chỉ quy nguyên trở lại, hiểu lấy họ là hào quang tự giác đó. Hào quang là tự giác chớ không có gì hết. Các chư Phật đều nói là hào quang tự giác nhưng mà họ không hiểu, coi kinh rồi mê trong cái kinh mà nhớ cái chuyện đó sai lạc hết trội, không có trúng. Cho nên không phải là tôi nói nhiều người coi kinh để suy luận và hiểu nhưng mà lấy cái điển xét đoán nó mới thấy hay, còn không lấy điển mà lấy cái phạm tâm là điều bị kẹt và lạc đường lối hết trội không tiến được. Cho nên càng đọc càng chậm thấy nó an tâm vậy mà nó chậm bởi vì nó không hiểu được cái giềng mối, còn hiểu được cái giềng mối là một chút nó ngộ rồi, một chút xiu nó ngộ rồi.

(còn tiếp)

(Trích từ băng giảng của Đức Thầy – Sài gòn ngày 7/8/1977)

Hướng Tâm

Kính Thông Báo: Chúng tôi bạn đạo Vô Vi Y Dược thành kính phân ưu cùng gia đình bạn đạo Huỳnh Khiêm Liễn, nhạc sĩ tân nhạc Thiên ca Vô Vi Việt Nam, vừa tạ thế tại huyện Trần Đề, tỉnh Sóc Trăng.

Anh là bạn đạo chí thành với Vô Vi Phật Pháp đã cùng chúng tôi dùng âm nhạc để đưa đạo vào đời theo lời dạy của Đức Vĩ Kiên từ 2008 đến nay.

Anh ra đi đột ngột tại tư gia, hưởng dương 72 tuổi.

Nay thông báo cùng quý bạn đạo khắp nơi, hướng tâm chúc anh Liễn được về cõi thanh nhẹ với Thầy.

Thay mặt bạn đạo Vô Vi Y Dược,
Giác Chơn

Thi Ca của Đức Thầy

Montreal, ngày 7 tháng 6 năm 1980
MẤU ÁI 22

Lỡ đời lỡ đạo cảm phiền
Vì tâm chưa tiến tạo duyên thế tình
Mong con tự sớm cảm mình
Tình me vẫn chiếu chơn tình trong con.

Lời me năn nỉ dặn dò
Mong con thức giấc tạo đồ mà đi
Hành trì liên tục chuyển ghi
Thành tâm phân giải con thì tiến lên.

Nằm trong nguyên lý thực hành
Khai thông ngũ tạng tiến nhanh tiến hoài
Chơn ngôn thuyết lý lập đài
Giải thông muôn giới tiến hoài không ngưng.

Càng tu càng rõ chơn tình
Hòa thanh hương thượng càng minh lý Trời
Trong đời có đạo chuyển lời
Dạy cho hiền tiến sống đời mình tâm.

Lương Sĩ Hằng - Vi Kiên

THIÊN ĐƯỜNG DU KÝ (tiếp theo)
của Thánh Hiền Đường

Dịch Giả *Đào Mộng Nam*
Minh Giải *Lương Sĩ Hằng*

Hồi Ba Mươi Bốn

ĐẠO CÔI BIÊN GIỚI ÂM DƯƠNG

XEM CẢNH NHỮNG NGƯỜI ĐƯỢC TRỞ VỀ TRỜI

Phật Sống Tế Công
Giáng ngày 16 tháng 10 năm Canh Thân (1980)

Thơ

*Tẩu biến thiên đường hội chúng tiên
Ân ân thuyết pháp chỉ tâm điên
Nhân gian ái dục mê hồn trận
Khiêu xuất vòng la thiên ngoại thiên.*

*Du ký khả tu vạn pháp kinh
Cần tu bản tính xuất u minh
Dương Sinh Tế Phật đồng huy bút
Nhất bộ kì trân vạn cổ hình.*

Dịch

Đạo khắp thiên đường hội đạo Tiên
Ruộng tâm cày cấy pháp chân truyền
Trần gian dục lạc mê hồn trận
Trời thăm trời cao lưới chẳng còn.

Du Ký là kinh vạn pháp tu
Giúp cho bản tính khỏi âm u
Dương Sinh Tế Phật cùng vung bút
Hương sách ngàn năm tỏa mịt mù.

Tế Phật: Thiên Đường Du Ký là kho tàng tu đạo quý báu, phàm kẻ có chí với đạo cần giác ngộ lý đạo siêu diệu ở trong sách, mới có thể khám phá ra được Tiên Phật hiển hiện ngay trước mắt. Sự đời vốn hư ảo, kẻ tu đạo cần phải lên tới cảnh trời ở bên ngoài trời để trở thành một vị thượng nhân, trí tuệ siêu

nhien, còn không sẽ bị vướng mắc trong cảnh mê hồn trận, sớm còn sống tối đã chết, không tìm được lối thoát, tới lúc tinh khí lực suy kém, chỉ muốn nằm xuống nghỉ ngơi. Bởi vậy trong thời gian tu đạo, thầy giỏi và bạn tốt rất cần thiết; phàm tà thuyết dị đoan, hoang đường láo khoét không được tin theo để tránh khỏi bị sa đọa vào đường ma quỷ. Quá khứ tu đạo của Lão Tăng, chúng sinh đã tưởng lầm là toan tính nhiều, song kì thực ta chỉ có một trái tim Phật thương đời tức “Phật tâm”, một khối tinh thần giúp đời tức “Tế Công”, vốn bình dị đạm bạc chẳng có chi là kì quái, chúng sinh có thói quen thường nghĩ tới cái lợi riêng tư nên có cảm nghĩ trái ngược hẳn lại mà cho ta là kẻ có những hành động quái gở. Nếu như người đời không có nỗ lực của ta thì chớ có bắt chước ta du hí nhân gian kéo một trong muôn ngàn cách diễn xuất lỡ vụng về hẳn là thâm hiểm. Tóm lại, bởi vì trò “Tế Công” tức giúp chung thì có thể diễn được nhưng còn trò “Tế Tư” tức giúp riêng thì ngàn vạn chẳng thể thường thức nổi. Từ nửa năm nay, phụng mệnh hướng dẫn Dương Sinh đạo thiên đường, lòng ta vô cùng hân hoan, vì nhiệm vụ trọng đại này đòi hỏi ta phải dẫn lòng bớt nóng nảy để hoàn thành sứ mệnh, nên chẳng còn dám điều cốt châm biếm. Dương Sinh nhẫn nhục chịu đựng, có trước có sau, gặp các vị cao minh hỏi đạo cầu tìm chân lý, gặp Thánh Phật nghe pháp mở huệ, lời lời nghe dạy sâu xa siêu diệu, thực chẳng thẹn là đệ tử của thiên sư. Tới mấy trạm chót lòng Lão Tăng vốn nhẹ nhàng thơ thới lại chuyển thành nặng nề vì kẻ mê vẫn mê, kẻ ngộ vẫn ngộ. Những kẻ rong ruổi xe trên ngã đường dẫn tới thiên đường có cá nhân đã rẽ nẻo trái, có cá nhân

đang ngủ gật, có cá nhân lòng khi ý ngựa chẳng còn nghĩ tới chuyện dốc lòng ruồi xe. Ta từ trên đỉnh mây nhìn xuống thấy nhiều kẻ đã gặp tai nạn xe cộ. Vì vậy ta có lời nhắn nhủ như sau: “Ai ở trong cửa Thánh phải luôn luôn ôm ấp trái tim thánh thì thánh

linh mới mong bất diệt”. Lão Tăng đã phải trải qua biết bao thống khổ để thực hành, nên một lần nữa ước mong chúng sinh cũng phải hành đạo giống y như vậy. Dương Sinh chuẩn bị lên đài sen.

(còn tiếp)

